

Arrest

nr. 279 727 van 3 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Edouard TCHIBONSOU
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugnrijving van 24 oktober 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de overgemaakte stukken.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat E. TCHIBONSOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten, wordt op 24 oktober 2022 op de luchthaven van Zaventem aangehouden door de grenspolitie.

1.2. Op dezelfde dag wordt een beslissing tot teruggrijping genomen (bijlage 11) en aan verzoeker betekend. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Op ... om ... uur, aan de grensdoorlaatpost ...,
werd door ondergetekende, ...*

1

de heer / mevrouw :

naam T. voornaam G. R.

geboren op X te Bonaberi-Douala geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [...]

afgegeven te Yaounde op : 10.02.2022

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Yaounde geldig van 21.10.2022 tot 21.04.2023 voor een duur van 30 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Addis Abeba met ET724 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart zijn “broer”, de genaamde T. M. B. J., verblijvend in Charleroi (België) te komen bezoeken. Hij verklaart bij deze persoon te zullen verblijven. Echter betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Uit de gegevens van het “VisaNet” blijkt dat het visum door de Belgische ambassade in Yaounde werd afgeleverd voor toerisme en prospectie bij bedrijven met voorlegging van een hotelreservatie. Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie, beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen uitnodiging van firma's in België. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 330 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 18 dagen (terugkeerticket dd. 10.10.2022) bij een particulier in België. Hij legt een debetkaart voor maar kan niet aantonen hoeveel geld hierop staat. Verder is hij niet in het bezit van een officiële garantverklaring van België (bijlage 3bis). Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.”

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43 § 1 van het PR RvV.

Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het *prima facie* karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van die aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het principe *audi alteram partem*, van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van het principe van gelijke behandeling en non-discriminatie, van het artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet gelezen in combinatie met de Visumcode en de Schengengrenscodes en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt in een eerste middel onderdeel als volgt:

“A. De la violation du principe audi alteram partem, du devoir de minutie

Audi alteram partem est un principe général du droit qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses moyens de défense face à une mesure qu'elle envisage prendre à son égard (P. GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, 2014,, Bruylant, p. 27). « Ce principe rencontre un double objectif, d'une part permettre à l'administration de décider en pleine et entière connaissance de cause, et d'autre part permettre au citoyen de faire valoir ses observations compte tenu de la gravité de la mesure que l'administration se propose de prendre à son égard » (arrêts CE., 25 février 1986, n° 26.206, De Mot, C.E. n° 197.693 du 10 novembre 2009 et C.E. n° 212.226 du 24 mars 2011). En outre, le droit d'être entendu qui découle de ce principe audi alteram partem est aussi un principe général de l'Union européenne. La Cour de justice de l'Union européenne (CJUE) a jugé qu'« un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts », et a précisé que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 à 46 et 50). Par ailleurs, « sauf urgence avérée, il n'appartient pas à l'autorité administrative de préjuger de l'utilité des explications qui pourraient lui être données » CE n° 106.297, du 2 mai 2002). La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36- 37 et 59). Dans le cas d'espèce, Le requérant et son employeur ont entrepris le voyage en Belgique de la prospection et de la rencontre de futurs investisseurs et partenaires pour le projet de construction de logements sociaux au Cameroun. C'est ainsi qu'ils ont obtenu des visas délivrés d'office d'une durée de 6 mois. Le requérant a expliqué à la police des frontières, les raisons pour lesquelles il n'est pas en possession des documents demandés. Son employeur, qui devait arriver en Belgique le même jour, plu tard dans la journée, détenait leur réservation à l'hôtel IBIS du 24 octobre 2022 au 12 novembre 2022, la preuve de leurs moyens de subsistance (chèques et carte de crédit). Que la partie adverse, n'ayant pas tenu de compte des explications du requérant et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé le principe audi alteram partem. S'agissant du devoir de minutie. La partie adverse n'a pas décidé en tenant compte de tous les éléments de la cause, n'a pas jugé avec prudence, minutie et précaution. En ce sens, un arrêt de Votre Conseil (Arrêt n° 164341 du 18 mars 2016) a jugé que : « Le Conseil rappelle que le principe de bonne administration emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce (en ce sens, CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003 et arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) (...). Or, il n'appert nullement de la lecture de la décision entreprise, pas plus que du dossier administratif que la partie défenderesse ait examiné les arguments invoqués par la partie requérante ». La Conseil d'Etat a quant à lui jugé que : « Lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir

d'appréciation elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et couplé ; (...) Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...)» (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003). Et le conseil d'Etat d'ajouter que : « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». En conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance. Dans le même ordre d'idée, la Cour EDH a condamné l'Etat belge dans une affaire qui lui a été soumise notamment en raison de ce que les autorités belges ont fait économie d'un examen attentif et rigoureux de la situation individuelle de la requérante (Cour EDH, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique - 10486/10 Arrêt 20.12.2011). Dans le cas d'espèce, la décision entreprise affecte de manière défavorable les intérêts du requérant. Monsieur T., employé camerounais pour le compte d'une société immobilière au Cameroun, est venu en Belgique, en sa qualité d'estimateur des coûts dans le cadre d'un projet de construction de logements sociaux. Il est à la quête d'opportunités d'investissement et de potentiels partenaires pour le développement social et économique de son pays. Que lors de son arrestation par la police des frontières, il a expliqué l'objet et les raisons de son voyage en Belgique. En dehors des documents demandés, il a présenté d'autres documents importants justifiant son voyage (passeport, visa, engagement sur l'honneur, etc). Son employeur se trouve d'ailleurs en Belgique pour les mêmes raisons, avec la même autorisation de voyage, que celle du requérant mais n'a fait l'objet d'aucune arrestation. Il n'a jamais été question d'un voyage familial ou touristique mais d'un voyage pour les intérêts d'une entreprise souhaitant rencontrer de futurs partenaires tels que SPANTECH, WYCKAERT, ALGEMENE BOUW MAES SA, MORTI, spécialistes en construction et construction modulaire pour le projet immobilier de construction de 40.000 logements sociaux au Cameroun, encouragé par le Ministre de l'habitat et de l'environnement, le Ministre des finances et le Ministre des travaux publics et apprécié par l'ambassadeur de Belgique au Cameroun. C'est ainsi la raison pour laquelle le requérant s'est vu délivrer un visa d'office. Il convient de souligner que l'article 74/5 de la loi du 15 décembre 1980 n'impose pas un maintien systématique dans un lieu déterminé de tout étranger en situation irrégulière mais accorde simplement une faculté de détenir un tel étranger; Le délégué du ministre de l'intérieur devrait tenir compte dans son appréciation de la faculté de maintenir le requérant en détention et de l'objet de son voyage qu'il a très bien expliqué lors de son arrestation. A la suite de l'arrêt du 21 janvier 2014 de la Cour de cassation, ces dispositions entraînent une limitation de la liberté personnelle et sont, dès lors, de stricte interprétation. Par conséquent, afin de reconduire un étranger à la frontière, il ne peut y avoir recours à la détention que lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, seules ces deux hypothèses étant envisageables (voir Cass. (2e ch.), arrêt n°P. 14.0005.N, 21 janvier 2014). La Cour de cassation a récemment interprété souplesment l'étendue du contrôle de légalité exercé par les juridictions d'instruction'. Elle a considéré que le contrôle de légalité du risque de fuite implique de vérifier s'il a été apprécié par l'Office des étrangers eu égard à la situation actuelle et réelle du défendeur. Les juridictions d'instruction doivent vérifier si tous les éléments factuels pertinents ont été pris en compte par l'Office des étrangers pour évaluer la réalité du risque de fuite. En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, le requérant a produit plusieurs documents indiquant l'objet et les raisons de son voyage. La situation particulière du requérant ne démontre aucun élément objectif et sérieux prouvant un risque d'entrave à la procédure d'éloignement. Que la possibilité de rétention, limitée suivant l'enseignement de la Cour de cassation, aux deux hypothèses visées par l'article 7, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980, n'est pas légalement motivée en l'espèce. Les circonstances de l'espèce ne justifient aucunement le maintien en détention du requérant. Par conséquent, la partie adverse a violé le devoir de minutie.

B. De la Violation du principe du raisonnable et de proportionnalité et du principe d'égalité de traitement et de non-discrimination. Concernant la violation du principe du raisonnable et de proportionnalité. « Le principe du raisonnable (cd) le renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une compétence discrétionnaire, l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ». C.E. (9e ch.) n° 225.271, 28 octobre 2013. Il convient de rappeler qu'il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement

exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ». La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre la décision prise, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation. La décision litigieuse devant se fonder sur des motifs sérieux et objectifs, manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur l'absence de documents se trouvant dans le dossier administratif de demande de visa. La décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur des documents dont l'absence est justifiée au moment de l'arrivée du requérant en Belgique mais qui existent réellement réservation hôtel IBIS du 24 octobre 2022 au 12 novembre 2022 et la preuve de leurs moyens de subsistance (chèques et carte de crédit), sans toutefois tenir compte des documents présentés par le requérant. Le requérant et son employeur ont voyagé pour rencontrer des futurs partenaires et donc ils ne disposaient pas d'invitation officielle mais d'un visa délivré d'office pour la rencontre des futurs partenaires, l'engagement sur l'honneur et les échanges de mails sur le projet, ce qui justifie leur présence sur le territoire. Il aurait été aisé pour la partie adverse d'être compréhensible et raisonnable compte tenu du fait que le requérant a fourni d'autres documents justifiant les raisons de son voyage et était en possession d'un visa valable. La décision n'indique pas qu'une autre mesure a été envisagée contre le requérant avant sa détention et donc son maintien en vue de son refoulement. Qu'en l'espèce, la décision litigieuse ne mentionne pas qu'il a été procédé à l'examen du principe de proportionnalité énoncé par l'article 7 al. 3 de la loi du 15 décembre 1980, et ne mentionne dès lors pas en quoi il a été nécessaire de recourir à la détention plutôt qu'à d'autres mesures moins coercitives. Il convient enfin de noter que les documents demandés ont également été envoyés à la partie adverse par le conseil du requérant. Le principe du raisonnable et de proportionnalité n'ont pas été respectés par la partie adverse.

Concernant la violation du principe d'égalité et de non-discrimination. Attendu que l'article 14 de la CEDH stipule que : « La jouissance des droits et libertés reconnus dans la présente Convention doit être assurée, sans distinction aucune, fondée notamment sur le sexe, la race, la couleur; la langue, la religion, les opinions politiques ou toutes autres opinions, l'origine nationale ou sociale, l'appartenance à une minorité nationale, la fortune, la naissance ou toute autre situation ». L'article 26 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques dispose que « Toutes les personnes sont égales devant la loi et ont droit sans discrimination à une égale protection de la loi. A cet égard, la loi doit interdire toute discrimination et garantir à toutes les personnes une protection égale et efficace contre toute discrimination, notamment de race, de couleur, de sexe, de langue, de religion, d'opinion politique et de toute autre opinion, d'origine nationale ou sociale, de fortune, de naissance ou de toute autre situation ». L'article 191 de la constitution belge prévoit que : « Tout étranger qui se trouve sur le territoire de la Belgique jouit de la protection accordée aux personnes et aux biens, sauf les exceptions établies par la loi ».

En l'espèce, le requérant et son responsable ont introduit ensemble le même dossier de demande de visa auprès de l'ambassade de Belgique à Yaoundé (Cameroun) et se sont vus délivrés, chacun, un visa délivré d'office pour une durée de 6 mois. Le requérant a pris le vol Ethiopian Air Lines parti du Cameroun le 23 octobre 2022, qui est arrivé à Bruxelles le 24 octobre 2022. Son responsable, lui, est arrivé le même jour du 24 octobre 2022, à 18 heures 20 minutes en Belgique à l'aéroport de Brussels Zaventem, en possession de la même autorisation d'entrée que celle du requérant. A son arrivée, le requérant a été retenu par la police des frontières de l'aéroport de Brussels Zaventem et a été maintenu au centre fermé de Caricole à Stecnokkerzeel alors que son responsable est entré en Belgique avec la même autorisation d'entrée sans être arrêté par la police des frontières, ni interpellé. Ces documents, qui constituent des justificatifs de l'objet du séjour, ont été communiqués à la partie adverse par courriel du conseil du requérant en date du 27 octobre 2022 afin de l'inviter à retirer sa décision (pièce 13). Ainsi, le requérant est en droit de s'interroger sur les raisons de cette inégalité de traitement. Pourquoi, une telle application du « deux poids, deux mesures » alors qu'ils ont soumis une demande de visa groupée avec le même dossier et, ont obtenu le même type de visa ? Le requérant ne comprend pas pourquoi un tel traitement lui a été réservé contrairement à celui de son employeur étant donné que tous les deux ont obtenu la même autorisation d'entrée et pour les mêmes raisons de voyage. Le requérant est encore maintenu dans un centre fermé et son employeur est toujours présent sur le territoire. Que la partie adverse ne saurait justifier cette différence de traitement en raison des documents considérés manquants à l'égard du requérant au moment de son arrestation d'autant plus que le patron n'a jamais été soumis à une telle demande ou contrôle à son arrivée sur le territoire belge. Il y a donc lieu de constater une différence de traitement entre le requérant et son patron qui sont tous les deux arrivés en Belgique le même jour, ayant le même visa d'entrée en Belgique et les mêmes raisons de voyage. Par conséquent, la partie n'a pas respecté les articles 26 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques, 14 de la CEDH et 191 de la constitution belge.

C.De la violation de l'article 3. 3° de la loi du 15 décembre 1980 lu en combinaison ou non avec le Code des visas ainsi que le Code frontières Schengen. Aux termes de l'article 3,3° de la loi du 15 décembre

1980, sauf dérogation prévue par un traité international ou par la loi, l'entrée au territoire belge peut être refusée à l'étranger qui ne peut présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé. Suivant cet article, l'étranger de pays tiers peut se voir refouler aux frontières du territoire s'il n'est pas en mesure de fournir les documents justifiant l'objet de son séjour sur le territoire. L'article 3, 3° de la loi de 1980 parle d'une possibilité de fournir des documents justificatifs sans préciser comment ces documents doivent être fournis. Le Code des visas en son annexe II fournit une liste non exhaustive de documents justificatifs au rang desquels des documents relatifs à l'objet du voyage. Le Code frontières Schengen quant à lui en son considérant 11 relève que : « Afin de vérifier le respect des conditions d'entrée pour les ressortissants de pays tiers fixées dans le présent règlement et de mener leurs tâches à bien, les gardes-frontières devraient recourir à toutes les informations nécessaires disponibles, notamment les données qui peuvent être consultées dans le système d'information sur les visas (VIS). Le règlement (CE) n° 767/2008 du parlement européen et du Conseil du 9 juillet 2008 concernant le système d'information sur les visas (J 7S) et l'échange de données entre les Etats membres sur les visas de court séjour (règlement VIS) dispose en son article 5, alinéa 1, a) qu'il est enregistré sur le VIS les « données alphanumériques sur le demandeur et sur les visas demandés, délivrés, refusés, annulés, retirés ou prorogés, visées à l'article 9, paragraphe 1 à 4, et aux articles 10 à 14 ».

En effet, la décision querellée indique que le requérant n'a pas présenté les documents suivants : la preuve des moyens de subsistances suffisants, la réservation d'hôtel et l'invitation en Belgique. Or, il en dispose la preuve des moyens de subsistance (carte de crédit et chèque), réservation hôtel IBIS du 24 octobre 2022 au 12 novembre 2022 et la preuve des échanges par mail de la rencontre souhaitée avec les futurs partenaires. Le requérant dispose d'un visa délivré d'office par les autorités belges à Yaoundé, un billet d'avion aller-retour, l'engagement sur l'honneur de son voyage dans le cadre du projet de construction de logements sociaux, etc. Ces documents, qui constituent des justificatifs de l'objet du séjour, ont été communiqués à la partie adverse par courriel du conseil du requérant en date du 27 octobre 2022 afin de l'inviter à retirer sa décision. De plus, conformément au Code frontières Schengen, la défenderesse avait l'obligation de recourir à toutes les informations nécessaires disponibles notamment les informations contenues dans le VIS, pour s'assurer que le requérant remplissait les conditions de son séjour. Rappelons que l'article 3, alinéa 1 er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 ne précise pas exactement comment les informations visées doivent être présentées par le requérant. Partant cette branche du moyen est fondée.

D. De la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. L'article 3 de loi de 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipule que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ». L'adjectif « adéquat » signifie que la motivation doit être claire, précise, concrète et suffisante; A cet égard, « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs »; L'article 3 consacre par conséquent, une triple exigence : L'acte doit indiquer les circonstances de fait et de droit qui lui servent de fondement. Le législateur a voulu que le raisonnement apparaisse dans sa totalité; La motivation doit figurer dans l'acte - « instrumentum ». Il ne peut normalement être tenu compte d'autres motifs que ceux-là; La motivation doit être adéquate. Le législateur veut une motivation claire et précise; Partant, force est de conclure qu'« une motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision. Cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation »; En l'espèce, l'administration est en défaut d'avoir satisfait au prescrit de l'article 3, en raison de l'absence du caractère adéquat et proportionnel de sa motivation. Le requérant a été mis en centre fermé alors qu'il est venu en Belgique pour des raisons qu'il a justifié lors de son arrestation. Les documents, en sa possession lors de son arrestation, justifiaient sa présence sur le territoire et les raisons de son voyage. En effet, une « motivation formelle adéquate requiert un rapport de proportionnalité entre l'importance et la motivation de la décision ; cette motivation doit être plus détaillée lorsque l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation » (Ibid., p.188. En ce sens également, Cass., 15 février 1999, p.205.). L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision, quod non en l'espèce. Dans les circonstances de l'espèce, l'administration est en défaut d'avoir satisfait au prescrit de l'article 3 en ce que sa motivation ne justifie pas d'un caractère adéquat et proportionnel."

In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van het beginsel *audi alteram partem* en de zorgvuldigheidsplicht. Na een theoretische uiteenzetting over het recht om gehoord te worden, stelt verzoeker dat hij en zijn werkgever naar België zijn gereisd om toekomstige investeerders en partners te ontmoeten voor een project voor de bouw van sociale woningen in Kameroen. Om die reden hebben zij

visa gekregen voor een duur van zes maanden. Verzoeker heeft de redenen waarom hij niet de gevraagde documenten heeft, uitgelegd aan de grenspolitie. Zijn werkgever die op dezelfde dag zou aankomen in België maar op een later tijdstip, had hun reservatie in het IBIS hotel van 24 oktober 2022 tot 12 november 2022 en het bewijs van hun bestaansmiddelen (cheques en een kredietkaart). Verzoeker betoogt dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de uitleg van verzoeker en de documenten die hij op het ogenblik van zijn arrestatie in zijn bezit had en heeft op die manier het *audi alteram partem* beginsel geschonden. Wat het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, betoogt verzoeker dat hij een Kameroenese werknemer is bij een immobiliënmaatschappij in Kameroen en naar België is gekomen in zijn hoedanigheid als kostenramer in het kader van een bouwproject van sociale woningen en op zoek is naar investeringsopportuniteiten en potentiële partners voor de sociale en economische ontwikkeling van zijn land. Hij stelt dat hij bij zijn arrestatie door de grenspolitie het doel en de redenen van zijn reis naar België heeft toegelicht en dat behalve de gevraagde documenten, hij ook andere belangrijke documenten heeft voorgelegd met betrekking tot zijn reis (paspoort, visum, verbintenis op eer, enz.). Hij wijst erop dat zijn werkgever zich om dezelfde redenen in België bevindt met dezelfde reistoelating als deze van verzoeker maar dat hij niet is aangehouden. Hij benadrukt dat er nooit sprake is geweest van een reis om familiale of toeristische redenen maar om een reis in het belang van een onderneming op zoek naar toekomstige partners zoals SPANTECH, WYCKAERT, ALGEMENE BOUW MAES SA, MORTI, specialisten in constructie en modulaire constructie voor de bouw van 40.000 sociale woningen in Kameroen. Dit project wordt aangemoedigd door het Ministerie van Financiën en het Ministerie van openbare werken en wordt ook gesteund en geapprecieerd door de Belgische Ambassadeur in Kameroen. Om die reden heeft verzoeker een visum verkregen. Tenslotte wijst verzoeker er op dat artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet geen systematische vasthouding oplegt voor elke vreemdeling in onregelmatig verblijf maar enkel de mogelijkheid tot vasthouding voorziet. Daarbij moet de gemachtigde ter dege rekening houden met het doel van zijn reis die hij goed heeft uitgelegd. Onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie van 21 januari 2017, betoogt verzoeker dat hij op het ogenblik van zijn arrestatie meerdere documenten heeft voorgelegd die het doel en redenen van de reis aangeven en dat er geen enkel objectief en ernstig element voorligt waaruit een risico blijkt dat verzoeker de verwijderingsprocedure zal dwarsbomen en verzoeker stelt dat de omstandigheden van de zaak de vasthouding van verzoeker niet rechtvaardigen. Bijgevolg heeft verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Met betrekking tot de schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel en het gelijkheids- en non discriminatiebeginsel, betoogt verzoeker vooreerst dat de bestreden beslissing het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel schendt doordat het enkel is gebaseerd op het ontbreken van documenten die zich in het visumdossier bevinden en op documenten die ontbraken op het ogenblik van de aankomst van verzoeker maar die daadwerkelijk bestaan, met name de reservatie bij hotel IBIS van 24 oktober 2022 tot 12 november 2022 en het bewijs van bestaansmiddelen (cheques en kredietkaart) zonder rekening te houden met de documenten voorgelegd door verzoeker. Verzoeker betoogt verder dat hij en zijn werkgever reisden om toekomstige partners te ontmoeten en dus niet beschikten over een officiële uitnodiging maar wel over een visum om toekomstige partners te ontmoeten, een verbintenis op eer en emailverkeer over het project die hun aanwezigheid op het grondgebied rechtvaardigt. Verzoeker was in het bezit van een geldig visum. Verder blijkt uit de beslissing niet dat een andere maatregel dan vasthouding werd overwogen en dat het proportionaliteitsbeginsel niet werd gerespecteerd overeenkomstig artikel 7, lid 3 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er ook op dat de gevraagde documenten door zijn raadsman naar de tegenpartij werden verstuurd en besluit dat het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel niet werden gerespecteerd. Inzake de schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel, voert verzoeker aan dat hij de vlucht van Ethiopian Airlines heeft genomen in Kameroen op 23 oktober 2022, die in Brussel is aangekomen op 24 oktober 2022 en dat zijn werkgever ook op 24 oktober 2022 is aangekomen om 18.20u op de luchthaven van Zaventem in het bezit van dezelfde toelating tot binnenkomst als verzoeker. Waar verzoeker bij aankomst door de grenspolitie op de luchthaven is aangehouden en vastgehouden in het gesloten centrum Caricole in Steenokkerzeel, is zijn werkgever België binnengekomen met dezelfde toelating tot binnenkomst zonder te zijn aangehouden of geïnterpelleerd door de grenspolitie. Deze documenten werden meegedeeld aan de tegenpartij door de raadsman van verzoeker op 27 oktober 2022 teneinde tegenpartij uit te nodigen om de beslissing in te trekken (stuk 13). Verzoeker vraagt zich af wat de redenen zijn voor deze ongelijke behandeling en waarom twee maten en twee gewichten worden gehanteerd, terwijl ze beiden een visumaanvraag hebben gedaan onder hetzelfde dossier en hetzelfde type visum hebben verkregen. Verzoeker wordt nog steeds vastgehouden, terwijl zijn werkgever nog steeds op het grondgebied verblijft. Tegenpartij kan dit verschil in behandeling niet rechtvaardigen op grond van de documenten die voor verzoeker ontbraken op het ogenblik van zijn arrestatie, te meer daar zijn baas nooit een dergelijke vraag heeft gekregen of aan controle is onderworpen bij aankomst op het Belgisch grondgebied. Tegenpartij heeft bijgevolg artikel 26 van het Internationaal Verdrag betreffende burgerlijke en politieke rechten, artikel 14 van het EVRM en artikel 191 van de Belgische Grondwet geschonden.

Inzake de schending van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet al dan niet gelezen in combinatie met de Visumcode en de Schengengrenscore stelt verzoeker vooreerst dat artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet spreekt over de mogelijkheid om stavingsstukken voor te leggen zonder te preciseren hoe deze documenten moeten worden voorgelegd, dat Bijlage II bij de Visumcode een niet-exhaustieve lijst bevat van stavingsstukken met betrekking tot het doel van de reis en citeert overweging 11 van de Schengengrenscore. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker volgende documenten niet heeft voorgelegd: het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, de hotelreservatie en de uitnodiging voor België. Evenwel beschikt verzoeker over het bewijs van bestaansmiddelen (kredietkaart en cheque), een reservatie bij hotel IBIS van 24 oktober 2022 tot 12 november 2022 en het bewijs van emailverkeer over de gewenste vergadering met toekomstige partners. Hij beschikt over een visum afgeleverd door de Belgische autoriteiten in Yaoundé, een vliegtuigticket heen- en terugreis, de verbintenis op een inzake zijn reis in het kader van de constructie van sociale woningen, enz. Verzoeker herhaalt dat hij deze documenten heeft overgemaakt aan de tegenpartij via zijn raadsman op 27 oktober 2022 teneinde haar uit te nodigen haar beslissing in te trekken. Bovendien was verwerende partij verplicht, overeenkomstig de Schengengrenscore, om terug te vallen op alle noodzakelijke informatie die beschikbaar is via de VIS om zich ervan te verzekeren dat verzoeker alle voorwaarden voor zijn verblijf vervulde.

Inzake de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen stelt verzoeker dat *in casu* artikel 3 geschonden is bij gebrek aan afdoende en proportionele motivering. Verzoeker werd immers opgesloten terwijl hij de redenen voor zijn komst naar België heeft gegeven bij zijn arrestatie en de documenten die hij bij zijn arrestatie in zijn bezit had, rechtvaardigden zijn aanwezigheid op het grondgebied en de redenen van zijn reis.

In een tweede middelonderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat de onwettige arrestatie van verzoeker gevolgd door de disproportionele vasthouding in het gesloten centrum een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt. Rechtspraak van het EHRM citerend stelt verzoeker dat de schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* gegrond voorkomt nu verzoeker van zijn vrijheid is beroofd.

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing tot teruggrijping kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Verzoekers betoog terzake doet niet anders besluiten, nu dit betrekking heeft op het niet in aanmerking nemen van documenten en zijn vasthouding. Hieruit blijkt niet dat niet zou voldaan zijn aan de vereisten van de geschonden geachte bepalingen of dat verzoeker daardoor niet in staat was om de voormelde nuttigheidsafweging te maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Het beginsel "*audi alteram partem*" of de hoorplicht dient als algemeen rechtsbeginsel gerespecteerd te worden. De rechtspraak van het Hof van Justitie is dienaangaande ook duidelijk. Volgens deze rechtspraak heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37). De Raad merkt op dat de Raad van State in zijn arresten heden stelt dat het principe "*audi alteram partem*" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178.727). Bovendien houdt de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die

gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, *“De hoorplicht”* in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275). Het recht om te worden gehoord impliceert eveneens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu blijkt uit het verslag van de Federale grenspolitie van de luchthaven van Zaventem dat verzoeker werd ontvangen door 1HNP M.C. en zich goed kan uitdrukken in de Franse taal en er verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn reismotief en dat verder vaststellingen werden gemaakt met betrekking tot zijn taalkennis, de door hem voorgelegde documenten, zijn bagage, verzoekers terugkeerticket, zijn contacten in België, zijn financiële middelen en inlichtingen. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoeker aan de grenspolitie verklaringen heeft afgelegd bij aankomst op de luchthaven in Zaventem. Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoeker aan dat zij, bij afwezigheid van het administratief dossier, niet kan nagaan of de motieven in de bestreden beslissing overeenkomen met het verslag van de Federale Politie en dat verzoeker niet werd gehoord. Zij wordt er door de Raad op gewezen dat het verslag van de Federale Politie samen met andere stukken uit het administratief dossier, waaronder het email verkeer met de ambassadeur van België in Kameroen, voor de terechtzitting ter beschikking werd gesteld van de partijen. De Raad wijst er verder op dat de relevante vaststellingen van de Federale Politie met betrekking tot verzoekers verklaringen werden weergegeven in de nota van verwerende partij die werd overgemaakt daags voor de terechtzitting. Verzoekers advocaat wordt ter terechtzitting in de gelegenheid gesteld deze documenten te raadplegen en de zitting wordt om die reden voor korte tijd geschorst. Verzoeker, die persoonlijk aanwezig was op de terechtzitting van de Raad heeft ook de gelegenheid gekregen om zijn verdere opmerkingen te maken en hiervan ook gebruik te maken. Verwerende partij stelt in zijn nota en ter terechtzitting dat verzoeker werd gehoord door de grenspolitie en dat het verslag de vaststellingen van de politie ter zake bevat. Evenmin zijn er redenen om te twifelen aan de waarheidsgetrouwheid van de erin vermelde vaststellingen en wordt dit ook niet als dusdanig aangevoerd door verzoeker, volgens verwerende partij. De Raad kan verwerende partij volgen in haar stelling dat het gegeven dat het verslag van de grenspolitie niet ondertekend werd door verzoeker, zoals zijn advocate ter terechtzitting na inzage van de stukken uit het administratief dossier opwerpt, evenmin een indicatie is dat dit verslag de verklaringen van verzoeker, zoals vastgesteld door de politie, niet correct zou weergeven, nu een verslag van de grenspolitie geen ondertekening door verzoeker behoeft.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast verzoeker werd gehoord door de grenspolitie in Zaventem voor het nemen van de beslissing tot terugdrijving en dat hij de gelegenheid heeft gekregen om alle nuttige inlichtingen te verschaffen over zijn reismotief en de omstandigheden de duur van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoekers betoog dat hij niet werd gehoord mist feitelijke grondslag.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de toegang tot het grondgebied geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven”

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl.St.* Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering. In dit

verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden: [...] c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; [...] 2. [...] 3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. 4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen. De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39. De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden. 5. [...]”.

In casu wordt hierover in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart zijn “broer”, de genaamde T. M. B. J., verblijvend in Charleroi (België) te komen bezoeken. Hij verklaart bij deze persoon te zullen verblijven. Echter betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon. Uit de gegevens van het “VisaNet” blijkt dat het visum door de Belgische ambassade in Yaounde werd afgeleverd voor toerisme en prospectie bij bedrijven met voorlegging van een hotelreservatie. Betrokkene is niet in het bezit van een hotelreservatie, beschikt niet over toeristische documentatie en heeft geen uitnodiging van firma’s in België. Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 330 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 18 dagen (terugkeerticket dd. 10.10.2022) bij een particulier in België. Hij legt een debetkaart voor maar kan niet aantonen hoeveel geld hierop staat. Verder is hij niet in het bezit van een officiële garantverklaring van België (bijlage 3bis). Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.”

Uit stukken uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd bij de grenspolitie op 24 oktober 2022. Uit het verslag van de Federale Politie blijkt dat verzoeker opgehouden werd aan de grenscontrole op 24 oktober 2022 om 10.00u en dat verzoeker zich zeer goed kan uitdrukken in het Frans. Onder de rubriek reismotief leest de Raad het volgende: *“Betrokkene zegt dat hij zijn “Afrikaanse” broer in Charleroi komt bezoeken. Deze broer kan worden geïdentificeerd als de genaamde T.M.B.J. (...) ingeschreven sinds 10/08/2022 op het adres te 6000 Charleroi, (...). Betrokkene verklaart tot 10/11/2022 in België te zullen verblijven en toont die op zijn GSM-toestel aan de hand van een vliegschema aan”.* Onder de rubriek Inlichtingen wordt het volgende vermeld: *“Betrokkene verklaart handelaar in kledij te zijn. Via de genaamde T. K. A. (°... te Douala) die met betrokkene vanuit Douala naar Brussel meereisde leren wij dat T. inderdaad handelaar is en eigenlijk naar Duitsland zal verder reizen in het kader van de uitbreiding van zijn zaak. De reden dat hij een Belgisch visum heeft is omdat dit sneller te verkrijgen was dan een Duits visum.”* Wat betreft de financiële middelen, bevat het verslag volgende informatie: *“Betrokkene is in het bezit van 330 euro in baar geld. Betrokkene toont ons een debit kaart zonder naamsvermelding, geldig tot 10/23. Betrokkene verklaart dat er op deze kaart 4.000.000 CFA zou beschikbaar zijn. Betrokkene kan ons hiervan geen bewijs voorleggen. Betrokkene is niet in het bezit van een officiële uitnodiging. Betrokkene is niet in het bezit van een tenlasteneming. Betrokkene blijft in het bezit van zijn financiële middelen”.*

Hieruit blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor door de grenspolitie op geen enkele wijze heeft verwezen naar een project voor de bouw van 40.000 sociale woningen in Kameroen, noch dat hij als kostenramer voor dit project naar België was gekomen, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd. Verder blijkt ook niet dat verzoeker aan de grenspolitie documenten heeft voorgelegd met betrekking tot dit project, noch een hotelreservatie bij hotel IBIS van 24 oktober 2022 tot 12 november 2022, maar enkel in het bezit was van zijn reispaspoort en visum.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen bij de grenspolitie in het geheel niet stroken met de door hem in het kader van de huidige procedure voorgelegde documenten, die eveneens werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken na het nemen van de bestreden beslissing met de vraag om de bestreden beslissing in te trekken en op basis waarvan verzoeker een visum type C voor België zou verkregen hebben, net als zijn werkgever. Waar verzoeker stelt dat hij bij zijn arrestatie de genoemde documenten heeft voorgelegd en het doel en de verblijfsomstandigheden van zijn reis naar België duidelijk heeft uitgelegd aan de grenspolitie, toont verzoeker dit geenszins aan en kan dit ook niet blijken uit de stukken uit het administratief dossier. Verder bevindt zich in het administratief dossier een document, getiteld vragenlijst en gedateerd op 28 oktober 2022. Het document is ondertekend door verzoeker en R.R. terugkeerbegeleider. In dit document antwoordt verzoeker op de vraag “*op welke manier bent u naar België gekomen (paspoort, paspoort met visum, zonder documenten, via welke landen)?*” als volgt: “*Je suis venu par avion avec un visa Belge et un passeport Kameroen, réservation d’hotel, documents du travail*”. In het verzoekschrift en ter terechtzitting verklaart verzoeker evenwel dat deze documenten in het bezit waren van zijn chef op het ogenblik van zijn aankomst op de luchthaven en dat zijn chef deze documenten voor hem zou meebrengen. De genaamde T.K.A., die hem vergezelde op het ogenblik van aankomst in België zou dan weer een vriend zijn uit Kameroen, zo verklaart verzoeker ter terechtzitting en niet iemand die hij toevallig op het vliegtuig had leren kennen, zoals verzoekers advocaat initieel toelichtte. Dat deze persoon wel zou geweten hebben dat verzoeker naast zijn werk voor het bouwproject ook een handelaar in kledij zou zijn, zoals hij ter terechtzitting verklaart, maar niet dat hij betrokken is bij een dergelijk grootschalig bouwproject in Kameroen, is niet aannemelijk. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen ter terechtzitting evenmin verduidelijken waarom hij met geen woord repte over het bouwproject waarbij hij betrokken zou zijn bij de grenspolitie en enkel verklaarde een handelaar in kleren te zijn, noch waarom de genaamde T.K.A., die hij nochtans goed kent, verklaarde dat verzoeker op weg was naar Duitsland. Er kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze op basis van verzoekers verklaringen, de voorgelegde documenten en de vaststellingen van de grenspolitie heeft geoordeeld dat verzoeker het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet aantoonde.

In zoverre verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing documenten voorlegt met betrekking tot het project waarvoor verzoeker als kostenramer zou werken, en ter terechtzitting verwijst naar de email van de Belgische ambassadeur in Kameroen, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hiermee *prima facie* geen plausibele verklaring geeft waarom verzoeker bij aankomst niets heeft vermeld over dit sociale woningen project in Kameroen, noch over de potentiële partners die hij in het kader van dit project zou bezoeken en hij bij aankomst niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen. In dit verband stelt de Raad ten overvloede vast dat de door verzoeker voorgelegde documenten ter staving van het emailverkeer met toekomstige partners in België geen betrekking hebben op verzoeker en dat uit de inhoud ervan evenmin kan blijken dat deze emails het bouwproject van Casa Nuova betreffen (verzoekschrift, stuk 12). Ook in de projectbeschrijving voor 40.000 sociale woningen wordt verzoeker niet vernoemd (verzoekschrift, stuk 2). Verder stelt de Raad vast dat geen verklaring voorligt waarom hij niet samen met zijn werkgever reisde terwijl deze laatste de documenten met betrekking tot het doel en de verblijfsomstandigheden voor hemzelf en voor verzoeker bij zich had. Redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden dat hij minstens een kopie van deze documenten bij zich zou dragen. Verzoekers verklaring ter zitting dat hij hier niet aan gedacht had en zijn werkgever had trachten te contacteren hierover maar hier niet in slaagde, kan *in casu* geenszins overtuigen. Wat er ook van zij, verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin toont hij aan dat *in casu* het hoorrecht werd geschonden, nu uit het voorgaande blijkt dat hij werd gehoord door de grenspolitie met betrekking tot het doel van zijn reis, zijn verblijfsomstandigheden en zijn bestaansmiddelen voor de duur van zijn verblijf.

Verder wijst de Raad er op dat het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, de met grenscontrole belaste diensten niet beletten om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Uit artikel 6, eerste lid, a) *juncto* c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Artikel 3 van de

Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoeker dus nog niet van de mogelijkheid dat hij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoeker na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat hij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend. Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontleenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling in het bezit zijn van een geldig reisdocument en, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Gelet op de cumulatieve voorwaarden kan de verzoeker bezwaarlijk verwijzen naar het beschikken over een geldig visum om naar België te reizen en het geldig paspoort als documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en verblijfsomstandigheden staven. Ook door louter te verwijzen naar het beschikken over een retourticket naar Kameroen, toont de verzoeker *in casu* en gelet op het voorgaande niet aan dat hij voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor kort verblijf. Verzoekers verklaringen bij aankomst op de luchthaven met betrekking tot het doel en verblijfsomstandigheden van zijn reis zijn dermate manifest tegenstrijdig met het betoog in het verzoekschrift en de door hem nadien voorgelegde documenten, dat deze documenten op het eerste zicht niet volstaan om de door verzoeker gecreëerde twijfel over het doel van verzoekers reis en diens verblijfsomstandigheden weg te nemen.

Inzake de door verzoeker aangevoerde schending van het gelijkheids- en non discriminatie beginsel, vervat in artikel 26 van het Internationaal Verdrag over de Burgerlijke en politieke rechten, artikel 14 van het EVRM en artikel 191 van de Grondwet, betoogt verzoeker in essentie dat zijn werkgever op basis van dezelfde binnenkomstdocumenten en dezelfde visumaanvraag als de documenten waarover verzoeker beschikt op dezelfde dag, zij het op een later tijdstip, het grondgebied heeft kunnen betreden en niet werd aangehouden en van zijn vrijheid beroofd door de grenspolitie op de luchthaven van Zaventem. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoekers werkgever wel werd toegelaten tot het grondgebied op basis van binnenkomstdocumenten die werden bekomen op basis van dezelfde visumaanvraag en documenten ter staving van het reisdoel en verblijfsomstandigheden, kan *prima facie* niet volstaan om een schending van het gelijkheids- of non-discriminatiebeginsel aan te tonen. Zoals terecht aangestipt in de nota van verwerende partij wordt met dit betoog immers niet aangetoond dat verzoekers chef zich in dezelfde omstandigheden bevond als verzoeker op het ogenblik van binnenkomst en zoals verzoeker over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte en eveneens manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over het doel van zijn reis naar België en zijn verblijfsomstandigheden. Een schending van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatie beginsel blijkt op het eerste zicht niet.

Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen bij de grenspolitie bij aankomst dermate manifest tegenstrijdig zijn met de gegevens uit de visumaanvraag en hij met name niet kan verklaren waarom hij met geen woord repte over het bouwproject waarbij hij betrokken is, dat hij bij aankomst niet in het bezit was van documenten die zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden staven en evenmin aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en dat *prima facie* verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet beschikt over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt en de door hem voorgelegde documenten evenmin een verklaring bieden waarom hij bij binnenkomst met geen woord

repte over zijn betrokkenheid bij een groot bouwproject. Waar verzoeker artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in combinatie met de Visumcode en de Schengengrenscore geschonden acht omdat er geen rekening zou gehouden zijn met de gegevens uit VIS en het door hem verkregen visum en voorgelegde documenten, doet dit geen afbreuk aan voormelde vaststellingen en toont verzoeker evenmin aan hoe hieruit kan blijken dat verzoeker wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dat deze bepaling niet precies voorschrijft hoe de beoogde informatie moet worden voorgelegd door de verzoeker neemt niet weg dat de houder van een geldig visum die het doel en de verblijfsomstandigheden bij binnenkomst niet kan staven en over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt, de toegang tot het grondgebied kan geweigerd worden. Uit het voorgaande is gebleken dat verwerende partij uit het geheel van verzoekers verklaringen en de gegevens van het visumdossier redelijkerwijze kon besluiten dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van zijn visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en evenmin beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Er werden geen ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

K. POLLET